

ΠΟΙΑ ΕΥΡ. ΕΝΩΣΗ;

Από τον
Ιγνάτιο Καϊτεζίδη*

Εδώ και μήνες εξελίσσεται στην Ευρώπη μια ανθρωπινή τραγωδία. Το Αιγαίο έχει γεμίσει με απόγνωση και **πρώματα ανθρώπων**, υπάρχουν ατέλειωτες ουρές προσφύγων που ζητούν δικαίωμα στην ελπίδα και μια γεωπολιτική κρίση που συνεχίζεται με **αμείωτη ένταση** στην ανατολική Μεσόγειο. Ξαφνικά, μας κάνουν να νιώθουμε ότι τα σύνορα είναι μια σχετική έννοια. Γιατί αυτή είναι η αντιμετώπιση σε **θεσμικό επίπεδο**, τόσο ευρωπαϊκό όσο και εθνικό. Σε όλη τη συζήτηση που διεξάγεται στα ευρωπαϊκά σαλόνια υπάρχει ένα **μεγάλο ερώτημα**: Τι ακριβώς συμβαίνει με την ευρωπαϊκή **ενοποίηση**;

Από τι υλικό είναι φτιαγμένες οι συμφωνημένες ευρωπαϊκές συνθήκες, όταν μπορούν να **«ξεχειλίσουν»** και να «μαζεψουν»; Από πόση Ευρώπη, αλληλεγγύη, κεκτημένο και άλλες υπέροχες ιδέες είναι φτιαγμένες οι αποφάσεις **των συμβουλίων**, όταν μπορούν και **αγνοούνται** τόσο επιδεικτικά; Αραγε, χρειάζεται κάποιος να θυμίσει στην Ευρώπη ότι **τα ελληνικά σύνορα** είναι και δικά της; Πως, όταν μιλάμε για Ευρωπαϊκή Ένωση, υπάρχει ένα **πλαίσιο κανόνων** που μας δεσμεύει όλους σε συγκεκριμένες **συμπεριφορές**; Πως, σε μια πολιτική ένωση αυτού του μεγέθους, τα περιθώρια για εθνικές πολιτικές και εξυπνάδες σε μείζονα θέματα είναι ελάχιστα; Ή, μήπως, όχι; Τελικά, υπάρχει μια κλίμακα για να μετρήσουμε τον βαθμό **πολιτικής ενοποίησης** της Ευρώπης; Ή δεν θέλουμε, για να μην απογοητευτούμε με το αποτέλεσμα; Ποτέ η **ευρωπαϊκή ιδέα** δεν ήταν τόσο θολή όσο σήμερα.

Γι' αυτό και δεν ξενίζει το γεγονός ότι ο **ευρωσκεπτικισμός** κερδίζει ολοένα μεγαλύτερα κομμάτια όλης της ευρωπαϊκής κοινωνίας. Κάθε κράτος-μέλος βάζει τις δικές του υποσημειώσεις στις ευρωπαϊκές αποφάσεις. Βάζει τη χώρα μπροστά από την Ευρώπη. Συναντιέται σε **κλειστές ομάδες**. Φτιάχνει δικές του, προσωρινές συμμαχίες. Κλείνει τα σύνορα, καταργώντας **προκλητικά τις συνθήκες**. Και την ίδια ώρα, αντί να υπάρχει μια ευρωπαϊκή ηγεσία που θα επιβάλλει τις αποφάσεις της, ακούμε μισόλογα, αμφίσημες δηλώσεις, **εξαγγελίες προθέσεων**, σε μια Ένωση διαρεμένη, κουρασμένη και αδύναμη να διαχειριστεί το πρώτο **μεγάλο πρόβλημα** από την ίδρυσή της.

Για ακόμα μία φορά, οι καλοπληρωμένοι **τεχνοκράτες** της Ευρώπης δεν ξέρουν τη λύση. Και οι πολιτικοί άρχισαν ήδη να σιγώνουν σύνορα. Με τον τρόπο με τον οποίο δείχνει να **αυτονομείται** κάθε κράτος-μέλος στο προσφυγικό ζήτημα και την απουσία ενιαίας ευρωπαϊκής πολιτικής, ανακύπτει ξανά ένα **ερώτημα** που ποτέ δεν σταμάτησε να είναι επίκαιρο: Αν θέλεις να μιλήσεις με **την Αμερική**, καλέεις τον πρόεδρο Ομπάμα. Αν θέλεις να μιλήσεις με κάποιον σήμερα στην Ευρώπη για το Προσφυγικό, **σε ποιο τηλέφωνο καλείς**; Γι' αυτό φτάσαμε να λέμε: «**Ποια Σένγκεν, ποια Ευρώπη**;» Η πρώτη καταργήθηκε σε μια νύχτα και η δεύτερη αναρωτιέται αν τελικά θα έχει την ίδια τύχη.

*Δήμαρχος Πυλαίας - Χορτιάτη, αντιπρόεδρος της Επιτροπής Θεσμών της ΚΕΔΕ